

Sihirli Yüzük

Zehra Tapunç

Sihirli Yüzük

Zehra Tapunç

SİHİRLİ YÜZÜK

© 2014, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Zehra Tapunç
KAPAK: Deniz Üçbaşaran
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Hülya Dayan

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Eylül 2014 (2000 adet)
İkinci Baskı: Kasım 2016 (2.000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 850 - 4

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Sihirli Yüzük

Zehra Tapunç

Zehra Tapunç

Mersin’de doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Eskiçağ Tarihi Bölümü’nü bitirdi. Bir süre Boğaziçi Üniversitesi’nde Türk Dili Edebiyatı okuduktan sonra havayollarında çalıştı, öğretmenlik yaptı.

Halen yazarak ve dilimize çeviriler yaparak yaşamını sürdüren yazar, evli ve iki çocuk annesidir.

Zehra Tapunç’un kitapları arasında, *Hattuşalı Hataş*, *Kral Midas’ın Çocukları*, *Altın Ülkesi Lidya*, *Definenin Sırrı*, *Urartulu Çocuklar*, *Nano Cezmi*, *Masal Kenti Çocukları* (2007 Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı Çocuk Romanı Ödülü), *Büyük Sır*, *Aşka Yoculuk* bulunmaktadır.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Tapınağın Sırrı (roman)

Sihirli Yüzük (roman)

BİRİNCİ BÖLÜM

“O iğrenç şeyi yemeyeceksin herhalde Özge!”

Özge elindeki kahverengileşmiş patateslere baktı.

Gerçekten de yenecek gibi değildi ama daha önceki günlerde aldıkları da bunlardan farklı değildi ki. Kantinci her zaman ona kenarda beklettiği sandviçlerden verirdi zaten. Özge de hiç ses çıkarmadan alır, yemeye çalışırdı.

Yine de arkadaşına bunun farkında değilmiş gibi davranmayı tercih etti.

“Neden? Nesi var ki?”

“Bir benimkine bak, bir de şunlara... Patatesler yanlış, üstelik buz gibi. Sandviç de eminim bayattır. Meyve suyuna bakayım... Tahmin etmiştim. Buna da soğuk içecek demek için bin şahit lazım.”

Özge, gözleri öfke kıvılcımları saçan arkadaşına hayranlıkla baktı. Kızıl, dümdüz ışıltılı saçlarının bir yansıması gibi yüzüne serpiştirilmiş çilleri, yuvarlak çerçeveli gözlüklerinin arkasından bakan yeşil gözleri ve ufak tefek bedeniyle kendisinden ne denli farklıydı.

“Boş ver...” dedi omzunu silkerek. “Benim için yeni bir durum değil ki bu. Hadi gel, voleybol maçını izleyelim.”

“Ver şunları bana.”

“Melis, lütfen...”

Melis arkadaşının itirazını duymadı bile. Kendi elindekileri kantinin önündeki banka bırakıverdi. Sandviçi ve meyve suyunu arkadaşının elinden kaptığı gibi kantine koştu. Özge de arkasından...

Melis elindeki sandviç bozuntusunu öğle teneffüsünün kalabalığından bunalmış haldeki kantincinin burnuna dayadı.

“Bunu herhalde çöpe atacaktınız. Yanlışlıkla arkadaşına vermişsiniz,” dedi seyrek saçlı, gözlüklü adama.

Adam, gözlüklerinin üzerinden bir Melis’e bir de sandviçe baktıktan sonra, “Ah, özür dilerim,” dedi. “Çok yoğun olunca böyle yanlışlıklar oluyor işte. Hemen yenisini hazırlıyorum.”

“Şu meyve suyunu da vereyim. Çay bile bundan daha soğuktur.”

Kantincinin yardımcısı genç kız, utangaç bir gülümsemeyle meyve suyunu aldı ve buzdolabından yeni bir tane çıkarıp uzattı.

“Gördün mü?” diye fısıldadı Melis, Özge’ye dönüp. “Nasıl da özür diledi. Midene yazık değil mi senin? Bedavaya mı alıyorsun? Hem bunu sen söyleyemez miydin sanki?”

“Ben söylesem değiştirmezdi ki. Her seferinde böyle veriyor. Sürekli kavgayı mı edeceğim?”

“Sana sürekli kavga et diyen yok. Hatta kavga et diyen bile yok. Az önce benim söylediklerimi sen söyleyeceksin. Yalnızca bir kez... Sonra gerekiyorsa kavga edecek-sin, ki gerekmeyeceğinden eminim.”

Sesini çıkarmadı Özge. Melis haklıydı haklı olmasına da, onun dediklerini yapmaya yürek isterdi. O yürek de Özge’de yoktu.

Hiç üşenmeden yeniden kızarttığı patatesleri sosisli sandviçin içine yerleştirmekte olan kantincinin yüzüne çekinerek baktı. Bir daha Melis olmadan kantinden alış-veriş yapmamaya karar verdi. Çünkü adam bu yapılane kesinlikle kızmış olmalıydı. Belli ki Melis’ten korktuğundan sesini çıkarmamıştı. Özge’yi yalnız bulacak olursa bunu kesinlikle ödetirdi.

Okulun spor salonunda bir kenara oturmuş, bir yandan yemeklerini yiyip diğer yandan maçı izlerlerken Melis’in eleştirileri bitmek bilmiyordu.

“Senin neyin var anlayamıyorum. Niçin her şeye evet demek zorunda olduğunu düşünüyorsun?”

“Sorun istemiyorum.”

“Peki böyle yaptığında sorunsuz yaşıyor musun?”

“İçim rahat...”

“Başkaları üzülmesin diye kendini üzmeyi tercih ediyorsun. Hayatında hiçbir şeye itiraz ettin mi sen?”

“Hatırlamıyorum.”

“Hatırlamazsın tabii. Bence hayır kelimesi senin ağzından hiç çıkmamıştır. Yuvadın beri arkadaşız. Ben hiç duymadım.”

Özge arkadaşının son sözlerini duymadı bile. Tırnaklarını kemirerek sahayı işaret ederken yüzü de hemencecik pembeleşmişti.

“Bak, servis atıyor.”

Melis, Özge’nin kimden bahsettiğini anlayamadı önce. Sonra servis atan çocuğa baktı.

“Kim? Ha Tolga mı? Atıyor da ne oluyor? Uzaktan bakmaktan başka ne yapıyorsun? Daha bir kez yanına bile yaklaşmadın.”

“Benimle konuşmaz ki.”

“Denemedin ki. Bak istersen maçtan sonra gidip konuşmayı deneyelim. Ben de Burak’la konuşmak için can atıyorum zaten.”

“Hayır hayır... Yapamam.”

“Özge seni hiç anlayamıyorum. Neyin var Allah aşkına? İnsan beğendiği çocukla konuşmaktan çekinir mi? Tolga daha adını bile bilmiyor.”

“Burak da senin adını bilmiyor.”

“Ama en azından ben mücadele ediyorum. Bazen bana gülümsüyor. Tolga’nın ise senin bu dünyada yaşadığından haberi bile yok. Üstelik bunun için onu suçlayamayız.”

“Suçlamıyorum ki.”

“Ben de buna şaşıyorum zaten. Çocuğun başkalarıyla çıkmasından, sıkı fıkı olmasından zevk alır gibisin.”

“Zevk almıyorum... aslında üzülüyorum.”

“Neyse buna sevindim.”

“Üzülmem mi?”

“Evet... Çünkü bu, hiç olmazsa bizim gibi normal duyguların olduğu anlamına geliyor.”

Özge gözlerini üzüntüyle ellerine kilitledi.

“Anormal olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Hayır... evet... yani bak... tanıdığım herkesten farklısın. Yalnızca benimle rahat konuşabiliyorsun. Sınıfta yanıtını bildiğin sorulara bile cevap vermiyorsun.”

“Doğru olduğundan emin olamıyorum.”

“Ama dün sözlüye birlikte çalışmıştık. Bana o soruyu da, yanıtını da sen söylemiştin. Öğretmen sorunca niye söylemedin? Yanlış olmasından korkmuş olamazsın. Biliyor musun, bütün ders bunu düşündüm.”

“Bilmem.”

“Bence biliyorsun. Doğru yanıt verdiğinde herkesin dönüp sana bakmasından korkmuşsundur. Halbuki cevap vermemekte direnip öğretmeni çatlattığında, herkes sana daha çok baktı.”

“Biliyorum. Zaten o an çok pişman oldum. Keşke cevap verip hemen kurtulsaydım diye düşündüm.”

“Yani cevabı biliyordun... Benimki de laf işte. Bildiğini zaten biliyorum. Beni sersem ediyorsun, Özge. Senin yanımdayken bazen ne diyeceğimi, ne düşüneceğimi şaşırtıyorum.”

“Boş ver. Beni düşünerek kafanı yorma.”

Melis, kumral bukleli saçlarını siyah bir çengel tokayla kafa derisinden sıyırmak istemiş gibi sınıksız toplamış arkadaşına alıcı gözüyle baktı. Bembeyaz yüzü her an kırmazmaya hazır gibi pespembeydi. İri kahverengi gözleri

ve biçimli kaşları tokanın baskısından hafifçe şakaklarına doğru çekilmişti. Bu haliyle Türkî cumhuriyetlerden gelmiş gibi bir hali vardı.

Aslında düzgün burnu ve ağzıyla görünüşünden çekinmesini gerektirecek bir yanı yoktu. Yaşıtları olan bütün kızların özenecekleri kadar uzun boyluydu. Ancak kambur duruşu, sürekli yerleri araştıran bakışları ve her mevsim kocaman mendiliyle burnunu silişi, Melis'in değilse de başka insanların sinirine dokunuyor olmalıydı.

Melis kendi kendine konuşurmuş gibi fazla incelemeden sordu:

“Doktora bunları anlatıyor musun peki?”

Melis bunu sorup sormamakta kararsızdı gerçi. Ne zamandır, Özge'nin her hafta gittiği psikiyatrin ne işe yaradığını düşünüp duruyordu. Ancak bu çok özel bir konuydu ve Özge'nin bundan söz etmek istemediğini hissetmişti. Neyse olan olmuş, sonunda sormuştu işte. Yan gözle arkadaşına baktı.

“Pek sayılmaz... Yani birkaç kez anlatmaya çalıştım ama...”

“Anlatmaya çalıştım da ne demek? Doktora dünya kadar para döküyor olmalısınız. Onunla da konuşmuyorsan sana nasıl yardımcı olabilir ki?”

“Bana yapmam gerekenleri sıralıyor. Bir sonraki randevuda uygulayıp uygulamadığımı soruyor.”

“Uygulayamadığımı söylüyorsun tabii...”

Melis arkadaşının yere düşmüş bir kâğıt mendile diktiği bakışlarına, inanamayan gözlerle baktı.

“Özge! Adama söylediklerini yapamadığını söylemiyor musun?”

“Söyleyince kızıyor.”

“N-nasıl yani? Bağırıyor mu?”

“Yok da... gözlerini belertiyor.”

“Eee? Sorun yok numarası mı yapıyorsun?”

“O zaman fazla kızmıyor. Bazen komik şeyler anlatıyor. Çoğunlukla da beni rahat bırakıyor. Süre dolana kadar müzik dinletiyor. Kendisi de telefonda falan konuşuyor.”

“Ve sen de hiçbir şey olmamış gibi odadan çıkıp annene tedavi oluyormuş numarası mı yapıyorsun? Sana inanamıyorum! Bunu annene söylemek zorundasın. Boşu boşuna para ödüyorsunuz. Sana yardımcı olacak bir doktor mutlaka vardır.”

“Aslında doktora gitmeyi hiç mi hiç istemiyorum. O adamın çatık kaşları rüyama giriyor.”

“Annene söyle o zaman. Bu haftaki randevuya gitmeyin. Bak yoksa ben söylerim, haberin olsun!”

“Sakın yapma! Annem çok üzülür. Beni doktora götürmek annemin içini biraz olsun rahatlatıyor. İyileşeceğimi sanıyor.”

“Sen hasta değilsin ki. Yalnızca yaşama farklı bir açıdan bakmayı başarman gerekiyor. Hepsi bu. Bak...”

Melis’in sözleri yarım kaldı. Çünkü Özge’nin ablası Cansu, zebella gibi başlarına dikilmişti.

“Ben de seni arıyordum ufaklık. Gelsene biraz.”

Özge hemen yerinden fırlayıp ablasının peşi sıra beden salonunun kapısına seğırtti.

“Yanıma haftalığımı almamışım,” dedi Cansu yüzünde hiçbir eziklik belirtisi göstermeksizin. “Seninki yanında mı?”

“Hı hı.”

“Ah çok iyi. Çıkışta kızlarla gümüşçüye gideceğiz. Geçen hafta beğendiğim o kolyeyi alacağım. Kızların yanında istemeyeyim, dedim. Sen ver, ben sana evde veririm, oldu mu?”

Özge çantasını açıp cüzdanına özenle yerleştirmiş olduğu haftalığının içinden bir miktar seçecek oldu.

“O kadar yetmez,” dedi Cansu yüzü bile kızarmadan. “Dönüş paranı ayır. Gerisini ver. Dedim ya, evde veririm.”

Özge cüzdanının ağzını iyice açtı. Ablasının iki lira dışındaki her kuruşu alışını sessizce izledi.

“Sağ ol, ufaklık. Ha, aklıma gelmişken, dönüşte şıp diye eve koşma. Melis’le biraz oyalanın. Ne bileyim, kitapçıya falan girin. Kızlarla pastaneye de gideceğiz. Annem geciktigimi çıkmasın.”

Özge, ablası çoktan arkasını dönmesine karşın, başını salladı ve ağır adımlarla arkadaşının yanına döndü. Melis öfkeyle söylenmeye başladı.

“Yine haftalığımı kaptırdın, değil mi?”

“Kendisininkini evde bırakmış.”

“Sen de yutmuş numarası yaptın.”

“Evde veririm, dedi; iki kez...”

“Bin kez de söylese vermeyecek, biliyorsun. Sen de istemeyeceksin. Konu kapanıp gidecek. Bir iki hafta sonra yine aynı şey olacak.”

Özge hiç sesini çıkarmadı. Doğru söze ne denirdi?

“Bu kez ne alacakmış?”

“Gümüştüye gideceklermiş.”

“Oh ne âlâ memleket! Senin paranla har vurup harman savuruyor hanımefendi. Biz de bütün hafta eve yürüyeceğiz desene.”

“Yok, iki lira bıraktı. Bugün binebiliriz.”

“Aman ne insaflıymış! Sana inanamıyorum demek-ten bıktım valla. Aslında yürümekten şikâyetçi değilim. Sayende form tutuyorum da... Benim derdim, kendini bu kadar kullandırman. Hişt, buraya geliyor.”

“Kim?”

“Seninki ve... Yaşasın, benimki de!”

“...”

“Bana bak, konuşmaktan maçı kazanıp kazanamadıklarını bile anlayamadım. Ne diyeceğiz?”

“Kazandılar.”

“Emin misin?”

“Hı hı.”

“Tamam o zaman. Bak sen her şeyi bana bırak. Konuşman gerekmiyor. Yalnızca başını salla. İsmini sorarsa sallama ama. Allah aşkına cevap ver! Özge hava çok güzel. Kapüşonunu ne diye takıyorsun?”

“...”

Tolga ile Burak birbirleriyle şakalaşarak kızların oturdukları yere yaklaştılar.

“Selam kızlar!” dedi Burak neşeyle. “İzlediniz mi?”

Melis, çene yarıştırmaktan izleyemediği maçta çocukların performanslarıyla ilgili övgüler düzmeye başladı.

Özge'nin hemen yanına bırakmış olduğu çantasından suyunu çıkaran Tolga ise Özge'ye göz kırptı.

“N’aber?”

Özge yanıt vermek şöyle dursun, kendisini yere atıp bir şeyler aramaya koyuldu. Çocuk da onunla birlikte eğilmiş, bir yandan yerleri araştırıyor, diğeri yandan soruyordu:

“Ne düşürdün? Lens falan mı?”

Özge yerdeki araştırmalarını aniden bırakıp çantasına yüzünü gömdü. Bir elini de çantaya daldırıp kocaman mendilini buldu. Çantanın içinden çekmediğı burnunu gürültüyle sildi.

Allahtan spor salonundaki kızlar çocukların etrafını sarmış, Tolga'nın dikkatini çoktan dağıtmışlardı. Özge rahat bir nefes aldı; o karmaşada iyice coşan burnunu koparırcasına çektiştiriyordu.

Biraz sonra spor salonundan çıktıklarında Melis öfke nöbetleri geçiriyordu.

“Ne şans ya! Çantalarını tam da bizim oturduğumuz yere bırakmışlar! Yanımıza geldiler, neredeyse oturacaklardı. Ama o yılışık kızlar rahat vermediler ki! Çocukları serseme çevirdiler. Burak hangi sınıfta olduğumu sordu. Düşünebiliyor musun, yanıtımı duyuramadım çocuğa!”

“...”

Melis hiç sesini çıkarmayan Özge'ye döndü. “Sen ne yapıyordun öyle yerlerde?”

“N’aber dedi,” diye yanıtladı Özge kendini savunurcasına.

“İyilik deseydin. Her n’aber dendiğinde yerlere mi se-rileceksin? Hem o burnunu silişin neydi öyle? Sanki son şansın kalmış gibi...”

“Çok üstüme geldi.”

“Çocuk bir şey düşürdün sandı. Ve peşinde onca sır-naşık varken seninle birlikte arama kibarlığını gösterdi. Yok Özge yok, sen adam olmazsın! Neyse zil çaldı, içeri girelim. Yoksa kendimi tutamayıp seni bu kez gerçekten kıracağım.”

Özge sokaklarda dolaşmaktan tabanları alev alev yana-rak eve döndüğünde, ablasının cırtlak sesi kapının dışına kadar taşıyordu. Ayakkabılarını çıkarırken konuşmalara kulak kesildi.

“Hayır anne, hayır! O salakla hiçbir yere gidecek de-ğilim.”

“Sen bilirsin kızım. Babanı duydun. Ya kardeşinle gi-deceksin ya da hiç.”

“Anne lütfen... Sen bir şey yapamaz mısın?”

“Babanın karşı çıkmasına rağmen, seni yalnız başı-na arkadaşına gece yatısına göndermemi mi istiyorsun? Üstelik kardeşinden salak diye söz etmene karşın... İstersen senin için yalan da söyleyeyim ha! Kusura bak-ma canım.”

“Anne neler yaptığına inanamazsın. Durup dururken cıgıllıklar atıyor. Yatakların altına saklanıyor. Birisi ismini soracak olsa, çok terbiyesiz bir şey söylenmiş gibi kızarıp

bozarıyor. Yüzüne dikkatle baksalar elinde ne varsa düşürüyor... İnsanı rezil ediyor.”

“Kız kardeşinden bir ruh hastasından bahseder gibi söz etme Cansu, sinirlerim bozuluyor. Kardeşin tanıdığı insanların içinde bu tür davranışlar sergiliyorsa öncelikle kendinden utanmalısın.”

“Utaniyorum zaten.”

“Ona ablalık etmediğin için...”

“Anne!”

“Mademki Özge yabancı ortamlarda böyle garip davranışlarda bulunuyor Cansu; o zaman sorunu şöyle çözüyoruz. Gittiğin her yere kardeşini de götürüyorsun...”

“Anne lütfen!”

“Böylece çocuk insan içine çıka çıka, o acayip davranışlarını unuttur.”

“Anne...”

“Konu kapanmıştır. Götür şu salatayı masaya. Hem nerede kaldı bu çocuk? Sen ne diye ayırıyorsun kardeşini yanından?”

“Melis’le yürüyorlardı.”

“Sizin yanınızda da yürürlerdi. Bu sorumsuzlukların beni çileden çıkarıyor, Cansu. Tövbe, tövbe! Yemek vakti gelmiş, çocuk yok! Götürme salatayı, koy şuraya... Yoksa baban pirelenecek. Ya çocuğun başına bir şey geldiyse!”

“Ne gelecek? Yanılıp şaşırıp onu kaçırmaya kalkan, bin pişman olur valla.”

“Onu bilmem ama senin çok pişman olacağın kesin. Biraz daha konuşmaya devam edersen Meltemlere kardeşinle olsun gidebilmek için yalım yalım yalvaracaksın.”

Özge ayakkabılarını çıkarıp doğruca mutfağa geçti.

“Ben geldim anne!”

“Özge! Niye bu kadar geciktin yavrum?”

“Yürüdüm.”

“Niye?”

“Yürümek hoşuma gitti.”

“Kafana esince yürüme canım. Bir gün önceden haber ver. Merak ediyorum.”

“O zaman... bu hafta hep yürümeye karar verdik Melis’le. Olur mu?”

“Olur tabii.”

Sihirli Yüzük

Özge çekingen. Özge ezik.

En doğal haklarını bile savunmaktan aciz...

Öylesine utangaç ve korkak bir kişiliği var ki, tek arkadaşı

Melis'le dertleşebilmekte sadece, içten içe hoşlandığı

Tolga'dan bucak bucak kaçmakta...

Peki ne oldu da, hayatı boyunca hayır kelimesini
kullanmamış, kimsenin gözlerinin içine bakamayan

Özge birdenbire böylesine değişmiştir?

*Korkularımız esaretimizdir ve onlarla yüzleşmenin yolu
kendimize güvenmekten geçer. Çekingenlik ve sosyal korkudan
kurtuluş, özgüven kazanma üzerine macera dolu fantastik bir roman.*

978-9944-69-850-4

9 789944 698504

www.tudem.com